

Księga Daniela - numer sto sześćdziesiąt siedem

Rozszyfrowanie proroctwa: Odkrywanie historycznego i proroczego znaczenia Księgi Daniela 11:10 i dalej

Jeff Pippenger
2024-03-30

Werset czterdziesty jedenastego rozdziału Księgi Daniela rozpoczyna się w czasie końca, w roku 1798, gdy król północy otrzymuje swą śmiertelną ranę z rąk króla południa. Historia ta została ukazana typologicznie przez rok 246 p.n.e., kiedy Ptolemeusz dokonał odwetu na królestwie północnym, a także przez napoleońską Francję, która w 1798 roku uprowadziła papieża do niewoli. Gdy po powrocie króla południa do Egiptu, o którym mowa w wersecie dziewiątym, następuje werset dziesiąty, wówczas wskazuje on, że król północy przypuści kontratak przeciw królowi południa.

Tak więc król Południa wkroczy do jego królestwa i powróci do swojej ziemi. Lecz jego synowie zostaną pobudzeni i zgromadzą wielkie siły; i jeden z nich z pewnością przyjdzie, zaleje i przejdzie; potem wróci i rozgorzeje aż do jego twierdzy. Daniel 11:9, 10.

Zanim rozważymy komentarz Uriaha Smitha do historii, która wypełniła werset dziesiąty, zwróćmy uwagę na wyrażenie „zaleje i przejdzie przez”. Hebrajskie wyrażenie, które tłumaczy się w ten sposób, oddano również w wersecie czterdziestym jako „zaleje i przejdzie”. To to samo wyrażenie w oryginalnym hebrajskim. W Piśmie Świętym występuje ono tylko jeszcze w jednym miejscu.

I przejdzie przez Judę; wyleje się i przejdzie, sięgnie aż do szyi; a rozpostarcie jego skrzydeł wypełni rozległość twojej ziemi, o Immanuelu. Izajasza 8:8.

W jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersach dziesiątym i czterdziestym, a następnie ponownie w ósmym rozdziale Księgi Izajasza, w wersecie ósmym, identyczne hebrajskie wyrażenie jest tłumaczone na trzy różne sposoby, choć znaczenie pozostaje takie samo. Ostatnie słowo tego wyrażenia, hebrajskie słowo "abar", jest oddane jako "pass through" w wersecie dziesiątym, jako "pass over" w wersecie czterdziestym, a w Księdze Izajasza jako "go over". Znaczenie jest zasadniczo to samo w każdym z trzech miejsc, ale w Księdze Izajasza istnieje także inne prorocze powiązanie między tymi odniesieniami.

Werset w Księdze Izajasza został wypełniony, gdy król Asyrii podbił Judę i przybył do Jerozolimy, lecz nigdy nie zdobył samego miasta. Doszedł „po szyję”, ale nigdy nie zdobył „głowy”. W tym samym proroctwie Izajasz przedstawia proroczy symbol tego, co oznacza „głowa”, i określa „głowę” jako stolicę królestwa, a król królestwa jest również „głową”. Podaje dwa świadectwa proroczej prawdy, że „głowa” to król i królestwo, a następnie enigmatycznie wskazuje, że jeśli badacz proroctw nie przyjmie i nie zrozumie tej prawdy, nie osto się. Ten zagadkowy werset jest

częścią tego samego proroctwa, które stwierdza, że król północy wyleje się i przejdzie, lecz tylko „po szyję”.

Bo głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszku Rezyn; i w ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim zostanie rozbity, tak że nie będzie ludem. A głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii syn Remaliasza. Jeśli nie uwierzycie, z pewnością się nie ostaniecie. Izajasza 7:8–9.

"Głową" narodu Syrii była jego stolica "Damaszek", a "głową" "Damaszku" (stolicy) był "Rezyn", król Syrii. Również "głową" narodu Efraima była jego stolica "Samaria", a "głową" "Samarii" (stolicy) był "syn Remaliasza" (Pekach), król Samarii. W tej samej przepowiedni, w następnym rozdziale, w wersecie ósmym, król Asyrii Sennacheryb obleżył Jerozolimę, i w wersecie ósmym określa się to oblężenie Jerozolimy jako sięgające aż po szyję.

Wersety siódmy i ósmy, które, opierając się na dwóch świadkach, przedstawiają proroczy symbol "głowy", który reprezentuje zarówno króla, jak i stolicę narodu tego króla, stanowią proroctwo sześćdziesięciu pięciu lat, które wyznacza punkt początkowy obu proroctw dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat przeciwko północnemu i południowemu królestwu Izraela. Jest to zatem bardzo złożony fragment, gdyż łączy się z wersetami dziesiątym i czterdziestym rozdziału jedenastego Księgi Daniela, które również opisują starcia, w których król północy atakuje króla południa, tak jak Sennacherib, król północy, zaatakował Judę, króla południa, w wersecie ósmym rozdziału ósmego Księgi Izajasza.

Kluczem, który łączy te starcia królów północy i południa, jest „głowa” oraz „zalewanie i przechodzenie”. Gdy król północy dokonuje odwetu na królu południa w dziesiątym wersecie jedenastego rozdziału, wygrywa bitwę, ale pozostawia „głowę”, gdyż „przychodzi, zalewa i przechodzi” „do” „twierdzy” króla południa. Historia wersetu dziesiątego przedstawia zwycięstwo króla północy nad królem południa, lecz nie wchodzi on do Egiptu (twierdzy), stolicy — „głowy”.

Gdy król południa wcześniej pokonał króla północy w wersetach siódmym i ósmym, "wszedł do twierdzy króla północy i", "odniósł zwycięstwo i", "uprowadził jeńców" z powrotem do "Egiptu". W odwetowym zwycięstwie króla północy nie wkroczył on do Egiptu, co typologicznie obrazuje, że gdy w 1989 roku Związek Radziecki został zmieciony, Rosja — jej stolica, jej głowa — pozostała nietknięta. "Jeśli nie uwierzycie, zaiste nie ostaniecie się." To Rosja, przedstawiona jako król południa w wersetach jedenastym i dwunastym, wygrywa bitwę o pogranicze, które w starożytności było Rafią, a dziś jest Ukrainą.

'Werset 10. Lecz jego synowie zostaną pobudzeni i zgromadzą mnóstwo potężnych wojsk: a jeden z nich z pewnością wyruszy, zaleje jak powódź i przejdzie: potem powróci i znowu się wzburzy, aż do jego twierdzy.'

Pierwsza część tego wersetu mówi o synach, w liczbie mnogiej; ostatnia — o jednym, w liczbie pojedynczej. Synami Seleucusa Callinica byli Seleucus Ceraunus i Antiochus Magnus. Obaj gorliwie przystąpili do dzieła obrony i pomszczenia sprawy swego ojca i swej ojczyzny. Starszy z nich, Seleucus, najpierw objął tron. Zgromadził wielką rzeszę, aby odzyskać posiadłości ojca; lecz będąc księciem słabym i tchórzliwym, zarówno fizycznie, jak i majątkowo, pozbawionym pieniędzy i niezdolnym utrzymać wojsko w posłuszeństwie, został

otruty przez dwóch swoich generałów po niechlubnym panowaniu trwającym dwa lub trzy lata. Wówczas jego bardziej zdolny brat, Antiochus Magnus, został ogłoszony królem, a objąwszy dowództwo nad armią, odbił Seleucję i odzyskał Syrię, opanowując jedne miejsca układem, a inne siłą oręża. Nastąpiło zawieszenie broni, podczas którego obie strony pertraktowały w sprawie pokoju, a jednak szykowały się do wojny; po czym Antiochus powrócił i pokonał w bitwie Nicolasa, egipskiego generała, i rozważał najazd na sam Egipt. Oto ów „jeden”, który z pewnością miał zalać i przejść. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 253.

Upadek Związku Radzieckiego w 1989 roku wyznaczył „czas końca”, a dwaj synowie w wersecie reprezentują dwa punkty orientacyjne: Reagana i Busha Pierwszego. Od „czasu końca” w 1798 roku, czyli od miejsca, w którym rozpoczyna się werseł czterdziesty jedenasty rozdział Księgi Daniela, nierządnicą Rzymu została zapomniana, bo ona, niczym Izebel, pozostaje w Samarii, podczas gdy jej mąż Achab zwraca się do Eliasza na Górze Karmel. Była w ukryciu, ale potajemnie pociągała za sznurki, tak jak podczas pierwszej i drugiej wojny światowej. Jej mąż jest jej armią zastępczą przeciwko królowi południa. Gdy w 1989 roku dokonała odwetu, ona, jako król północy, sprowadziła rydwany, okręty i jeźdźców.

A w czasie końca król południa uderzy na niego, a król północy naciągnie przeciw niemu jak wicher, z rydwanami, z jeźdźcami i z licznymi okrętami; wtargnie do krajów, zaleje je i przejdzie. Daniela 11:40.

Jej narzędziem odwetu są „okręty”, symbolizujące potęgę gospodarczą, oraz „wozy i jeźdźcy”, symbolizujące potęgę militarną. Potęga militarna i siła gospodarcza są dwoma proroczymi atrybutami Stanów Zjednoczonych w prorocत्वach czasów ostatecznych, gdyż Stany Zjednoczone zabronią kupowania i sprzedawania tym, którzy nie ugną się przed Jezebel, a jeśli nadal odmówią przyjęcia znamienia władzy Jezebel, zostaną skazani na śmierć. To właśnie siła gospodarcza i potęga militarna Stanów Zjednoczonych, użyte we współpracy z papieżem, doprowadziły w 1989 roku do rozpadu Związku Radzieckiego, choć Rosja przetrwała.

Historia, która stanowiła wypełnienie wersełu dziesiątego jedenastego rozdziału Księgi Daniela, zostaje powtórzona w wydarzeniach opisanych w drugiej części wersełu czterdziestego, która określa czas końca w roku 1989. Wydarzenia opisane w wersełach od szóstego do dziewiątego przedstawiają historię, która doprowadziła do czasu końca, określonego w pierwszej części wersełu czterdziestego. Wersety od piątego do dziesiątego jedenastego rozdziału Księgi Daniela doskonale ilustrują historię wersełu czterdziestego tego rozdziału, gdyż, jak napisała Siostra White, „znaczna część historii, która się wypełniła w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, powtórzy się”.

Wersety od pierwszego do czwartego z jedenastego rozdziału Księgi Daniela identyfikują Cyrusa, drugiego króla narodu o dwóch rogach w czasie końca w dniach ostatecznych. „Czas końca” w dniach ostatecznych przypadł na rok 1989, a drugi prezydent, reprezentowany przez Cyrusa, ustanawia proroczą sekwencję, która pozwala badaczowi prorocत्व policzyć do szóstego prezydenta po 1989 roku, który miałby być najbogatszym prezydentem i który poruszy (obudzi) globalistyczne smocze moce, niezależnie od tego, czy są to globaliści świata, czy ci w Stanach Zjednoczonych. Ta prorocza historia następnie przeskakuje do siódmego królestwa prorocत्व

biblijnego, dziesięciu królów Organizacji Narodów Zjednoczonych, i identyfikuje jego głównego i pierwszego króla jako reprezentowanego przez Aleksandra Wielkiego (co znaczy „Wojownik ludzi”), oraz ostateczny rozpad jego królestwa, gdy cztery wiatry islamu zostaną w pełni uwolnione u kresu ludzkiego czasu próby.

Następnie wersety od piątego do dziewiątego ukazują historię okresu, który poprzedził ustanowienie papieża na tronie w 538 roku, gdyż najpierw potęga, która ma stać się królem północy, musi pokonać trzy przeszkody geograficzne, tak jak uczynił Seleukos, który następnie został ustanowiony królem północy. Następnie przez trzy i pół roku, przedstawione jako trzydzieści pięć rzeczywistych lat, król północy panował, aż król południa wkroczył do jego twierdzy i wziął go do niewoli; później zmarł w Egipcie wskutek upadku z konia. Tak więc wersety te opisują historię, która zakończyła się w czasie końca w roku 1798.

Werset dziesiąty określa historię czasu końca w roku 1989; w połączeniu z wersetami od piątego do dziewiątego przedstawia historię wersetu czterdziestego, podobnie jak historia wersetów od trzydziestego do trzydziestego szóstego. Dlatego w wersetach od pierwszego do dziesiątego, linia po linii, występują dwie linie prorocze. Pierwsza dotyczy przywódców dwóch królestw: szóstego i siódmego, chociaż pomiędzy szóstym i najbogatszym prezydentem szóstego królestwa a siódmym królestwem istnieje luka.

Drugi wiersz obejmuje historię usunięcia trzech przeszkód, okres panowania króla północy, to, kogo następnie usunięto w 1798 roku, okres aż do 1989 roku oraz drugiego prezydenta, reprezentowanego w poprzednim wierszu przez Cyrusa.

Wersety jedenasty i dwunasty przedstawiają trzecią linię historii, która ma miejsce po bogatym prezydencie z wersetu drugiego, ale jakiś czas po upadku Związku Radzieckiego w czasie końca w 1989 roku, i gdzieś przed ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych, przedstawioną w wersecie szesnastym.

Historia po czasie końca w roku 1989 zostaje doprowadzona, w pierwszej linii, do szóstego i najbogatszego prezydenta, który począwszy od roku 2016 pobudza globalistów. W drugiej linii historia prorocza zostaje doprowadzona do roku 1989. Bitwa pod Rafią („Granica”) w wersetach jedenastym i dwunastym poprzedza werset trzynasty, w którym niedawno pokonany król północy odbudowuje swoje wojsko, a następnie pokonuje króla południa, tuż przed ustawą niedzielną z wersetu szesnastego. Zastępcza potęga króla północy w wersecie trzynastym jest ostatnim z ośmiu prezydentów panujących od roku 1989 do ustawy niedzielnej. Werset trzynasty musi zatem mieć miejsce w chwili wyboru ósmego prezydenta, który jest z siedmiu, albo po niej. Wersety jedenasty i dwunasty rozpoczynają się tuż przed szóstym, najbogatszym prezydentem i najprawdopodobniej kończą się tuż przed wyborem właśnie tego samego prezydenta, który staje się ósmym, będącym z siedmiu, i zwycięża w trzeciej bitwie wojny zastępczej, w wersetach od trzynastego do piętnastego.

Odwet króla południa w wersetach jedenastym i dwunastym jest odpowiedzią na klęskę, którą król południa poniósł w wersecie dziesiątym. Werset dziesiąty wskazuje zwycięstwo króla północy w roku 1989, które zostało dokonane dzięki tajnemu sojuszowi Stanów Zjednoczonych i Watykanu.

Zwycięstwo armii północnej było pierwszą bitwą wojny zastępczej. Dosłowna gorąca wojna, która wypełniła się w starożytności, była typem wojny zastępczej w dniach ostatecznych, a zwycięstwo z wersetów jedenastego i dwunastego będzie zatem zwycięstwem króla południa w drugiej bitwie wojen zastępczych.

W wersetach od dziesiątego do piętnastego są trzy bitwy, i wszystkie one zostały w starożytności wypełnione przez dosłowne gorące wojny, lecz przedstawiają trzy bitwy w wojnach zastępczych dni ostatecznych. Pierwsza bitwa została wygrana przez tajny sojusz bestii i fałszywego proroka przeciwko smokowi w roku 1989. Druga bitwa w wojnach zastępczych zostanie wygrana przez ateistyczną smoczą moc króla południa przeciwko sojuszowi papieża i jego zastępczej armii. Trzecia bitwa w wojnach zastępczych zostanie wygrana przez zastępczą armię króla północy, jak to zostało przedstawione w wersetach od trzynastego do piętnastego.

W sensie proroczym istnieją trzy gorące wojny światowe, trzy wojny zastępcze, składające się z trzech bitew, oraz wojna trzech biad islamu. Jest także wojna domowa i wojna rewolucyjna. Druga bitwa w ramach wojen zastępczych trwa obecnie na Ukrainie, „Pograniczu”, przedstawionym przez Rafię, która była pograniczem między królem południa a królem północy, gdy wersety jedenasty i dwunasty po raz pierwszy wypełniły się w historii.

Dokładnie w tym samym czasie, gdy toczy się druga bitwa wojen zastępczych na Ukrainie, ma miejsce również drugi z trzech ataków islamu przeciwko ziemi chwalebnej. Pierwszy atak trzeciego biada nastąpił 11 września 2001 roku i rozpoczęło się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Czas pieczętowania kończy się wraz z mającym wkrótce nadejść prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych, kiedy islam trzeciego biada ponownie uderzy w Stany Zjednoczone. Pierwsze i ostatnie uderzenie są tym samym i oba wyznaczają głos anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia, który jest także głosem trzeciego anioła, który jest także dźwiękiem siódmej trąby, który jest także trzecim biada.

Pomiędzy tymi dwoma atakami, które są dwoma głosami, które są dźwiękiem siódmej trąby, islam trzeciego biada zaatakował nie współczesną duchową chwalebna ziemię, lecz starożytną, dosłowną chwalebna ziemię 7 października 2023 roku.

Wojna, która wówczas się rozpoczęła, toczy się obecnie dokładnie na obszarze, gdzie rozegrała się bitwa pod Rafią, opisana w wersetach jedenastym i dwunastym. Strefa Gazy stanowi pogranicze między południowym królestwem Judy a Egiptem. 7 października 2023 roku jest kołem pośród innych kół, które oznacza bunt, czyli trzynastą literę alfabetu hebrajskiego, która wraz z pierwszą i ostatnią literą tworzy słowo „prawda”.

Drugi atak Islamu trzeciego biada przeciwko chwalebnej ziemi nastąpił 7 października 2023 roku i miał miejsce dokładnie na obszarze, na którym rozegrała się starożytna bitwa pod Rafią, w wypełnieniu wersetów jedenastego i dwunastego. Drugi atak na chwalebna ziemię jest, poprzez proroczą symbolikę geograficzną, powiązany z drugą bitwą wojen zastępczych, przedstawioną przez wojnę na Ukrainie.

Linia po linii, druga bitwa w wojnach zastępczych, która obecnie toczy się na Ukrainie (Pograniczu), obejmuje drugi ton trąby trzeciego biada (7 października 2023), który dokonuje się w końcowym okresie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. To doświadczenie pieczętowania zostało zilustrowane przez Daniela w rozdziale dziesiątym, gdy po dwudziestojednodniowym okresie żałoby ogląda on widzenie „marah”, co odpowiada trzem i pół dniami, podczas których dwaj prorocy leżeli martwi na ulicy. Widzenie to zostało wyjaśnione jako objaśnienie „tego, co miało spotkać lud Boży w dniach ostatecznych”.

Prawda przedstawiona przez wizję rzeki Hiddekel, która jest prawdą pieczętującą, wypełnia się w proroczej historii wersetów od jedenastego do piętnastego. Jest to historia wersetu czterdziestego, która rozpoczyna się w 1989 roku i trwa aż do wersetu czterdziestego pierwszego i wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego. Jest to historia szóstego, najbogatszego prezydenta, o którym mowa w wersecie drugim, która jest przedstawiona aż do siódmego królestwa „Aleksandra Wielkiego”, jak odnotowano w wersecie trzecim.

Historia, która rozpoczęła się wraz z początkiem drugiej bitwy wojen zastępczych w roku 2014, po której najbogatszy prezydent rozpoczął swoją kampanię w roku 2015, stanowi pusty obszar czterdziestego wersetu, od roku 1989 aż do ustawy niedzielnej w wersecie czterdziestym pierwszym, i jest także pustym obszarem od szóstego, najbogatszego prezydenta w wersecie drugim aż do siódmego królestwa. Jest to historia, która rozpoczęła się wraz z pierwszym głosem z osiemnastego rozdziału Apokalipsy dnia 11 września 2001 roku i kończy się wraz z drugim głosem w godzinie wielkiego trzęsienia ziemi w jedenastym rozdziale Apokalipsy. Ta historia jest również okresem dziejów wskazanym przez Ezechiela w dwunastym rozdziale, gdzie każde widzenie się wypełnia. Ten okres czasu jest czasem zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Uświęcenie ludu Bożego dokonuje się przez Jego słowo.

Uświęć ich w prawdzie twojej: słowo twoje jest prawdą. Jana 17:17.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

To widzenie zostało dane Ezechielowi w czasie, gdy jego umysł był przepelniony złowieszczyimi przecuciami. Widział ziemię swoich ojców opustoszałą. Miasto, które niegdyś było pełne ludzi, nie było już zamieszkane. W jej murach nie słyhać już było głosu wesela ani pieśni uwielbienia. Sam prorok był cudzoziemcem w obcej ziemi, gdzie nieograniczona ambicja i dzika okrutność panowały niepodzielnie. To, co widział i słyszał o ludzkiej tyranii i nieprawości, dręczyło jego duszę, i opłakiwał to gorzko dniem i nocą. Ale cudowne symbole ukazane mu nad rzeką Chebar odsłoniły władzę nadrzędną, potężniejszą niż władza ziemskich władców. Nad dumnymi i okrutnymi monarchami Asyrii i Babilonu zasiadał na tronie Bóg miłosierdzia i prawdy.

Kołowe zawilości, które prorokowi wydawały się pogrążone w takim zamęciu, były pod kierownictwem nieskończonej ręki. Duch Boży, objawiony mu jako poruszający i kierujący tymi kołami, wydobyl harmonię z zamętu; tak więc cały świat był pod Jego panowaniem. Miriady uwielbionych istot były gotowe na Jego słowo zniweczyć moc i zamysły złych ludzi oraz przynieść dobro Jego wiernym.

W podobny sposób, gdy Bóg zamierzał odsłonić przed umiłowanym Janem dzieje Kościoła na przyszłe wieki, dał mu zapewnienie o zainteresowaniu i trosce Zbawiciela o Jego lud, ukazując mu „kogoś podobnego do Syna Człowieczego”, przechadzającego się pośród świeczników, które symbolizowały siedem kościołów. Gdy Janowi ukazano ostatnie wielkie zmagania Kościoła z ziemskimi mocami, pozwolono mu również ujrzeć ostateczne zwycięstwo i wybawienie wiernych. Widział Kościół wciągnięty w śmiertelny konflikt z bestią i jej obrazem, a kult tej bestii wymuszany pod karą śmierci. Lecz spoglądając poza dym i zgiełk bitwy, ujrzał na górze Syjon z Barankiem zastęp, który zamiast znamienia bestii miał „imię Ojca” wypisane na czołach. I znów ujrzał „tych, którzy odnieśli zwycięstwo nad bestią, i nad jej obrazem, i nad jej znamieniem, i nad liczbą jej imienia, stojących na morzu ze szkła, mających harfy Boże” i śpiewających pieśń Mojżesza i Baranka.

Te nauki są dla naszego dobra. Musimy oprzeć naszą wiarę na Bogu, bo tuż przed nami jest czas, który wystawi ludzkie dusze na próbę. Chrystus, na Górze Oliwnej, przedstawił straszliwe sądy, które miały poprzedzić Jego powtórne przyjście: „Będziecie słyszeć o wojnach i pogłoskach o wojnach.” „Powstanie naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu; a będą klęski głodu, zarazy i trzęsienia ziemi miejscami. A to wszystko jest początkiem boleści.” Chociaż proroctwa te częściowo spełniły się przy zburzeniu Jerozolimy, mają bardziej bezpośrednie odniesienie do dni ostatecznych.

Stoimy na progu wielkich i doniosłych wydarzeń. Proroctwa szybko się wypełniają. Pan jest u drzwi. Wkrótce otworzy się przed nami okres o ogromnym znaczeniu dla wszystkich żyjących. Spory z przeszłości zostaną ożywione; pojawią się nowe. Sceny, które mają się rozegrać na naszym świecie, jeszcze nawet się nam nie śniły. Szatan działa za pośrednictwem ludzi. Ci, którzy usiłują zmienić Konstytucję i uzyskać prawo nakazujące święcenie niedzieli, niewiele zdają sobie sprawę z tego, jakie będą tego skutki. Kryzys jest już tuż przed nami.

"Lecz słudzy Boży nie mają polegać na sobie w tym wielkim kryzysie. W widzeniach danych Izajaszowi, Ezechielowi i Janowi widzimy, jak ściśle niebo jest związane z wydarzeniami rozgrywającymi się na ziemi i jak wielka jest troska Boga o tych, którzy są Mu wierni. Świat nie jest pozbawiony władcy. Plan nadchodzących wydarzeń jest w rękach Pana. Majestat nieba ma w swojej pieczy losy narodów, a także sprawy swego Kościoła." Świadectwa, tom 5, 752, 753.